

Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ebeveynlerinin verdiği ad yalnızca Mustafa'dır. Diđer üçünü, hak ederek yaşamı içinde kazanmıştır. Bunları, öyle kendi kendiyile böbürlenme olarak dayatmamıştır, yaptıklarına karşılık geldiğinden ona uygun bulunmuştur. Paşa, Atamızdır. Hiç bir değerlendirme bu gerçeği bırakın silmeyi, gölgeleyemez.

Atamız, insandır. İnsan, tamamlanmamıştır, eksiktir; zafiyetleri vardır; övünmeyeceği şeyler de yapar; ancak kendisinin, bulunduğu durumun ötesine geçme, aşma yeteneği de vardır. Atatürk'ün bu yeteneği, diğer insanlarla karşılaştırıldığında çok daha gelişkindir.

İnsan, toplumsaldır. İçinde bulunduğu toplumsal koşullarda etkileşimle varlık bulur. Uyumlu davranış, koşulları iyisiyle kötüsüyle pekiştirirken mücadelecı davranış, değiştirir. Atatürk, diğer insanlara göre çok daha mücadelecıydı; ancak varolan koşullarla sarılıdır, o koşullarda davrandığı ve yaptıkları o koşulların izini taşır.

Atatürk'ün öykünülecek çok özelliği var ama Atatürk'ün her yaptığını tekrarlamasının doğruluğu ancak Atatürk'ün değiştirmek için mücadele ettiği o koşulların tekrarlanmasıyla mümkündür ki bu gerileme olur. Kalıp gibi Atatürk'ün her yaptığını yinelenmeye çalışmak, için için farkında olmadan böyle bir gerilemeyi arzulamayı güdüler. İnsan zihni bu tür arzulara bağlı çalışır. Neredeyse bir asırdır, Atatürk'ün izinde gidildiği halde dönüp dolaşıp o eski koşullara gelmek tesadüf müdür? Peki Atatürkçülerin, çevrelerinde hep o koşulları görmeleri, bu olmuyorsa öyle bir tehlikeyi hissetmeleri ve nedense bu hislerinde haklı çıkmalarına ne demeli?

Atatürk'ün döneminde onun da katılımıyla yapılanları eleştirmek, Atatürk'ü yermek değil Atatürkçüleri eleştirmektir. Asıl aksi davranış, bizzat Atamıza doğrudan hakarettir. Bugün bile hala Atatürk'ün bir kurtarıcı olarak beklenmesi, o gün bugündür bazı sorunların giderilmediğini ve bu sorunların kökünün Atatürk'ün döneminde olduğunu gösteriyor.